

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/233/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5714201570
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5714201570.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, v spore žalobkyne: P. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. - F. XXX, právne zastúpená: JUDr. Juraj Kus, advokát so sídlom V., N. Y. XX, proti žalovanému: JUDr. V. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. - F. XXX, o zaplatenie 5.000 € s príslušenstvom, o vzájomnej žalobe žalovaného o zaplatenie 7.451,20 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Martin, č.k. 9C/148/2014-333 zo dňa 10.04.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalovanému p r i z n á v a proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalobkyňu zaviazal zaplatiť žalovanému sumu 763,32 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 763,32 € od 21.04.2015 do zaplatenia a vo zvyšnej časti vzájomnú žalobu zamietol. Žalovanému voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 54,70%.

2. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nárok žalobkyne je dôvodný v celom rozsahu. Bolo preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobkyne, jej manželom a žalovaným bola uzavretá Zmluva o pôžičke dňa 28.09.2010, na základe ktorej právny predchodca žalobkyne poskytol žalovanému pôžičku vo výške 5.000 € so splatnosťou do 30.09.2011. Predmetný záväzkový vzťah bol občianskoprávny, nakoľko bol uzavretý medzi fyzickými osobami nepodnikateľmi. Pohľadávka prešla v celom rozsahu na žalobkyňu v rámci dedičského konania po neb. PhDr. J. T.. Žalovaný si svoju povinnosť vrátiť poskytnutú pôžičku riadne a včas nesplnil. Tvrdenia žalovaného o modifikácii záväzku zo Zmluvy o pôžičke nemal preukázané. Zmluvu bolo možné v zmysle zmluvných dojednaní meniť len písomne na základe dodatkov k zmluve. Žalovaný nepredložil žiaden písomný dodatok a tento ani netvrdil. Žalobkyni tak vznikol nárok na zaplatenie sumy 5.000 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne od 01.10.2011.

3. Pri posudzovaní vzájomnej žaloby bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v uznesení č.k. 7Co/70/2016-191. Bolo nesporné, že právnou nástupkyňou neb. PhDr. J. T., IČO: 10 963 286, s miestom podnikania A. - F., A. XXX, sa stala žalobkyňa, čím bola preukázaná jej pasívna vecná legitímácia vo vzťahu k vzájomnej žalobe. Nárok žalovaného posúdil ako obchodnoprávny vzťah, nakoľko vznikol medzi fyzickými osobami podnikateľmi. Jedná sa o záväzkové vzťahy medzi tými istými subjektmi. Rozdiel je iba v kauze záväzku, z ktorého tieto práva a povinnosti vyplývajú. Došlo k zániku spôsobilosti právneho predchodcu žalobkyne mať práva a povinnosti, avšak žalobkyňa sa stala univerzálnym právnym nástupcom so všetkými právami a povinnosťami z toho plynúcimi. V prípade, ak

veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu (peňažné pohľadávky), zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky. V danom prípade bolo možné započítať pohľadávky jednostranným započítacím prejavom žalovaného, ktorý tak urobil vo vzájomnej žalobe, nakoľko tieto pohľadávky sú vzájomné. Preto započítacím prejavom žalovaného došlo k zániku pohľadávky žalobkyne z titulu zmluvy o pôžičke. Započítanie nastalo stretom pohľadávok, a to splatnosťou neskoršej pohľadávky, t.j. pohľadávky žalovaného z titulu neuhradenej odmeny a náhrad. Započítací prejav nastal doručením vzájomnej žaloby právnomu zástupcovi žalobkyne. Z pripojeného spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 18Cb/187/2008 mal riadne preukázané úkony žalovaného, ktoré vykonal v súlade so Zmluvou o poskytovaní právnych služieb, ako aj ich vyúčtovanie je v súlade so zmluvou a vyhláškou č. 655/2004 Z.z.. Právne služby žalovaný vyúčtoval faktúrou č. 6/2015 zo dňa 10.04.2015, splatnou dňa 20.04.2015, po skončení sporu, v ktorom tieto úkony vykonával. Spor bol právoplatne skončený vo februári 2014. Pohľadávky sa takto stretli dňa 20.04.2015 a potom nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 5.000 € spolu s úrokom z omeškania zo sumy 5.000 € od 01.10.2011 do 20.04.2015 vo výške 1.687,88 € zanikol týmto dňom. Preto žalobu žalobkyne zamietol v celom rozsahu. Na druhej strane nárok žalovaného uplatnený vzájomnou žalobou o zaplatenie sumy 7.451,20 € s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne od 21.04.2015 do zaplatenia zanikol ku dňu 20.04.2015 v rozsahu 6.687,88 € a žalovanému zo vzájomnej žaloby priznal sumu 763,32 € spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania 8,05% ročne od 21.04.2015 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti vzájomnú žalobu žalovaného zamietol.

4. Tvrdenia žalovaného o odpočte DPH vecne nesúvisia s predmetom tohto sporu. Vo vzťahu k meritu veci sú bezpredmetné, a preto sa nimi súd bližšie nezaoberal. Rovnako bola nedôvodná námietka premičania vznesená žalobkyňou. Pohľadávka žalovaného sa stala splatnou dňa 20.04.2015 a žalovaný podal vzájomnú žalobu na súd 27.04.2015, teda ešte pred uplynutím premičacej doby. Poukázal na to, že zo Zmluvy o poskytovaní právnej služby vyplýva, že zmluvné strany sa dohodli na vyúčtovaní až po skončení sporu. Vyúčtovanie čiastočnej faktúry bolo možné vykonať len na základe vzájomnej dohody oboch strán, čo súd nemal preukázané. Pre spor ako aj plynutie premičacej doby nie je rozhodujúce, kedy boli vykonané jednotlivé úkony právnej služby.

5. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1, 2 CSP a mal za to, že žalovaný bol v konaní úspešnejší, preto mu priznal pomerný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 54,70%. Uzavrel, že žalovaný bol úspešný v časti zamietnutia žaloby žalobkyne a v časti vzájomnej žaloby (celkovo 5.763,32 €) a žalovaná bola úspešná v časti zamietnutia vzájomnej žaloby v rozsahu 1.687,88 €.

6. Žalobkyňa v zákonom stanovenej lehote proti celej výrokovej časti rozsudku podala odvolanie. Odvolanie odôvodnila s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. b), c), d), e), f) a h) CSP. Má za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia týkajúce sa vzájomného návrhu žalovaného, je obsiahnuté iba v bode 25. odôvodnenia, ktoré je v rozpore s vykonaných dokazovaním. Súd prvej inštancie v tomto bode opakovane uvádza, že pri posudzovaní vzájomnej žaloby bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vyslovenom v uznesení zo dňa 11.05.2016, pričom tento nikde neuviedol, že nárok žalovaného je dôvodný, čo sa týka vzájomného nároku a uviedol, že je len potrebné rozhodnúť o obidvoch nárokoch naraz v jednom konaní, lebo v prípade žalovaného ide o tú istú osobu. Súd prvej inštancie sa nijako nevysporiadal s jej námietkami, keď namietala neplatnosť Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 04.03.2008 a navrhla v konaní vykonať dôkazy, ktoré súd nevykonal a nijako nezodôvodnil, prečo ich nevykonal. Navrhla prizvať do konania znalca z odvetvia grafológie, aby potvrdil alebo vyvrátil podpis jej nebohého manžela na Zmluve o poskytovaní právnych služieb zo dňa 04.03.2008. Poukázala na dve rozhodnutia disciplinárneho senátu SAK, ktoré boli zverejnené v Bulletin Slovenskej advokátskej komory č. 7/2017 a č. 9/2016, z ktorých je zrejmé, že ak advokát neinformuje klienta o výške úkonu právnej služby, potom nemá nárok na odmenu. Tiež namietala, že žalovaný si do dedičského konania žiadnu pohľadávku neprihlásil. Dr. T. zomrel XX.XX.XXXX a počas života mu žalovaný nefakturoval žiadne právne služby, pričom plnomocenstvo v spore s P. W. udelil žalovanému ešte dňa 07.03.2008. Faktúru za právne služby vystavil až vtedy, keď žalobkyňa doručila súdu žalobu o zaplatenie istiny 5.000 € s príslušenstvom titulom nevrátenia pôžičky. Ťažko uveriť tomu, aby advokát robil päť rokov zadarmo a vyúčtoval si niektoré úkony právnej služby až po siedmich rokoch od ich vykonania. Ide o jeho špekulatívne konanie. Po smrti manžela aj so svojou dcérou osobne navštívila žalovaného a spýtala sa ho, či mu niečo dlhuje, pričom žalovaný sa vyjadril, že jej manžel mu neostal nič dlžný a všetko je vyrovnané. Pred súdom rovnako spochybnila dohodu o zmene záväzku uzatvorenú medzi jej manželom a žalovaným. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že fakturovať za právne služby mohol až po skončení

súdneho konania s P. W. a že sa snažil uzavrieť nejakú dohodu o riešení týchto vzájomných pohľadávok, navrhla vypočítať k týmto skutočnostiam ako svedkyňu svoju dcéru Dr. M. H. T.. Rovnako po oboznámení sa s obsahom Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 04.03.2008 spochybnili platnosť tejto zmluvy z dôvodu, že na druhej strane tejto zmluvy je len ručne dopísaný dátum 4.3.2008 a podpis na druhej strane tejto zmluvy, ktorý má patriť Dr. T., je zjavne odlišný od jeho pravého podpisu, ako aj od podpisu na plnej moci zo dňa 07.03.2008, Zmluve o pôžičke zo dňa 28.09.2010, reklamácii zo dňa 18.04.2007. Voľným okom možno ustáliť, že podpisy Dr. T. na týchto troch listinách sú zjavne odlišné. Preto navrhovala prizvať do konania znalca z odvetvia písomznanectva. Vzhľadom na uvedené vyslovuje vážne podozrenie, že žalovaný antidatoval ručne napísaný dátum 04.03.2008 na predmetnej zmluve a tiež sfaľšoval podpis Dr. J. T.. Uvedeným skutočnostiam nasvedčuje aj to, že faktúru za právne služby vystavil až potom ako podala žalobu o vrátenie pôžičky, ako aj ďalšie úkony žalovaného, keď si v dedičskom konaní uvedené pohľadávku neuplatnil. V odpore proti platobnému rozkazu žalovaný nikde nespomína Zmluvu o poskytovaní právnych služieb zo dňa 04.03.2008, ale jeho obrana spočívala iba v tom, že sa dohodli na zmene obsahu záväzku. Až písomným návrhom zo dňa 26.04.2015 poukázal na predmetnú zmluvu. Poukázala na ust. 18 ods. 4 Zákona o advokácii, podľa ktorého advokát je povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí. Taktiež je povinný písomne informovať klienta, ako postupuje pri vybavovaní vecí a posilať klientovi všetky písomnosti. Žalovaný ako advokát Dr. T. počas jeho života nikdy nedoručil žiadnu písomnosť. Namieta, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca. Pojednávanie dňa 16.10.2017 bolo odročené za účelom vyhlásenia rozsudku na deň 16.11.2017 sudcom JUDr. Miroslavom Dobříkom. Zrazu bolo pojednávanie stanovené na deň 10.04.2018 iným sudcom Mgr. Martinom Bauerom. Neobstojí tvrdenie sudcu, že o dôvode zmeny zákonného sudcu poučil prítomných na základe Dodatku č. 1 k rozvrhu práce na rok 2018. Predchádzajúce pojednávanie viedol sudca JUDr. Miroslav Dobřík a na pojednávaní dňa 16.10.2017 uznesením rozhodol, že pojednávanie odročuje za účelom vyhlásenia rozsudku, čiže mal dostatok času, aby rozsudok vyhlásil. Navrhuje napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 5.000 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 5.000 € od 01.10.2011 do zaplatenia a priznať jej náhradu trov konania vo výške 100% a vzájomnú žalobu žalovaného zamietnuť.

7. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, že žalobkyňa svojim odvolaním napáda všetko možné, čo sa napádať dá a používa pri tom tvrdenia, ktoré skresľujú skutočnosti, obsah dokladov. Používa skresľujúce, zavádzajúce a nepravdivé tvrdenia. Na jej tvrdenia už podrobne reagoval na pojednávaniach a v písomných vyjadreniach. Nesúhlasí s tvrdením, že odôvodnenie vzájomnej žaloby je iba v bode 25. odôvodnenia, pretože súd prvej inštancie sa podrobne zaoberal aj nárokmi žalobkyne, ako aj jeho nárokmi uplatnenými vo vzájomnej žalobe. Rovnako sa s jeho nárokmi zaoberal aj v iných častiach odôvodnenia napadnutého rozsudku, napríklad v bodoch 12., 13., 14., 17., 20. a 22. Nie je zrejmé, v akom zmysle a prečo tvrdením o tom, že odvolací súd v rozhodnutí z 11.05.2016 nikde neuviedol, že nárok žalovaného je dôvodný, napáda rozsudok súdu prvej inštancie. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí sa predsa zaoberal iba tým, či došlo k procesnej vade a že bolo rozhodnutie o vylúčení vzájomnej žaloby nesprávne, z ktorého dôvodu bolo nesprávne aj rozhodnutie len o nárokoch žalobkyne. K navrhovaným dôkazom na preukázanie neplatnosti zmluvy na predposlednom pojednávaní právny zástupca žalobkyne uviedol, že pokiaľ sa týka dcéry, upúšťa od vypočítania tejto dcéry a čo sa týka grafológa, tak to ponecháva na úvahe súdu. Z uvedeného je zrejmé, že právny zástupca žalobkyne na vykonaní predmetných dôkazov ani netrval. Tvrdenie žalobkyne, že napadnutý rozsudok je v rozpore s vykonaným dokazovaním, je nesprávne, nakoľko dokazovaním boli preukázané jeho nároky voči Dr. T. a žalobkyni ako jeho manželke a právnej nástupkyni. Vykonané dôkazy na preukázanie jeho nárokov voči žalobkyni súd prvej inštancie správne vyhodnotil. V odvolaní žalobkyňa napáda platnosť Zmluvy o poskytovaní právnych služieb, pravosť podpisu PhDr. J. T. na predmetnej zmluve a následne napáda aj oprávnenosť odmeny za jeho právne služby. Pokiaľ sa právny zástupca žalobkyne vyslovoval, že má vážne podozrenie, že antidatoval zmluvu a že podpis PhDr. T. je sfaľšovaný, môže uviesť len to, že toto „vážne podozrenie“ a nepravdivé tvrdenie nie je dôvodné a jednoducho vzniklo preto, lebo to žalobkyni vyhovuje, aby mohla spochybniť jeho nároky uplatnené vzájomnou žalobou, lebo mu jednoducho za jeho právne služby nechce nič zaplatiť. Opakovane uvádza, že potom, ako s PhDr. J. T. prerokovali na základe jeho vyčíslenia jeho nároky voči P. W. titul prác na penzióne Excel, ako aj po prerokovaní výšky tarifnej odmeny za jeden úkon za jeho právne služby, výšky a druhu súdnych poplatkov a náhrady trov právneho zastúpenia v súdnom konaní, ktoré chcel začať podaním žaloby proti P. W., spolu prerokovali aj obsah Zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorej návrh mu poskytol na posúdenie poskytol, a to

niekoľko dní pred jej podpísaním. Zmluvu o poskytovaní právnych služieb neantidatoval a on (žalovaný) ju podpísal 04.03.2008 a pri jej podpise doplnil aj dátum, kedy ju podpísal. PhDr. J. T. ju podpísal skôr a prišiel do jeho kancelárie neočakávane, mal v tom čase rokovanie s iným klientom. Svojim podaním z 11.1.2017 zaslal súdu prvej inštancie na porovnanie podpisu PhDr. J. T. na zmluve zo dňa 04.03.2008 aj viaceré doklady s určite pravými podpismi PhDr. T., ktoré podpísal v rokoch 2007 až 2011 v jeho kancelárii alebo mu ich doniesol s tým, že ich podpísal, a to aj u notára. Z tohto porovnania urobeným voľným okom možno urobiť záver, že všetky tieto podpisy sú v podstate rovnaké s drobnými odlišnosťami. Preto podľa jeho názoru nebolo a ani nie je potrebné určenie a prizvanie do konania písomoznalca na posúdenie pravosti podpisu PhDr. T. na zmluve a opätovne poukázal, že zo strany žalobkyne bolo ponechané na zváženie súdu na vykonanie predmetného dôkazu. K námietke, že v odpore proti platobnému rozkazu a ani potom sa nevyjadroval o existencii Zmluvy o poskytnutí právnych služieb, poukázal na to, že platobný rozkaz riešil len nároky žalobkyne a nie jeho, takže v odpore uviedol len zmienku o dohode s PhDr. J. T. a veril, že to žalobkyňa zohľadní. Avšak pre neochotu žalobkyne sa nevykonali žiadne rokovania medzi nimi, a to napriek jeho opakovaným písomným a ústnym návrhom. Preto existenciu zmluvy uviedol až vo vzájomnej žalobe. Z toho vyplýva, že nie je žiaden dôvod považovať zmluvu za antidatovanú, neplatnú alebo fiktívnu. K námietke žalobkyne o povinnosti advokáta informovať klienta spotrebiteľa o výške odmeny za jeden úkon právnej služby a z tohto dôvodu, že nemá nárok na odmenu, poukázal na to, že pred podpísaním zmluvy zo dňa 04.03.2008 a pred podaním žaloby voči P. W. s PhDr. J. T. prerokoval výšku tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, čo je vyjadrené v článku IV. odsek 1 písm. a) zmluvy, a preto nemohol jeho nárok na odmenu zaniknúť. K fakturovaniu služieb po niekoľkých rokoch počas celého konania tvrdil, že hoci chcel fakturovať odmenu za právne služby PhDr. T. a týmto spôsobom chcel splácať pôžičku, avšak odmenu za právne služby pred skončením sporu s P. W. mohol podľa zmluvy fakturovať len so súhlasom PhDr. T., čo vyplýva z článku IV. ods. 3 zmluvy. PhDr. T. však s čiastkovým fakturovaním v roku 2011 a aj neskôr počas súdneho konania nesúhlasil a odmietol mu odmenu prijať ako úhradu splátky pôžičky, resp. ju započítať, aj keby mu odmenu fakturoval. Tým sa dostal PhDr. J. T. ako veriteľ z jeho poskytnutej pôžičky do omeškania. Svoj nesúhlas a odmietnutie úhrad mu PhDr. T. vysvetlil tým, že mu daňový úrad neuznal nadmerný odpočet DPH vo výške 5.000 € a že mu zatiaľ neuzná žiadny iný odpočet DPH (ani z jeho faktúry). Na preukázanie týchto tvrdení žiadal o zabezpečenie príslušných daňových rozhodnutí. Pre tento problém sa ústne dohodli, že ním poskytnutá pôžička je odmenou za už ním poskytnuté právne služby, najmä v roku 2011 a že je aj zálohovou platbou za právne služby, ktoré mu poskytne neskôr. Uzavreli ústnu dohodu aj mnohokrát predtým, ktoré si predtým vždy splnili. Preto až do svojej smrti od neho nikdy od roku 2011 nepožadoval ani ústne a ani písomne vrátenie pôžičky a on mu preto nefakturoval odmeny za právne služby vykonané v roku 2011, 2012 a 2013 až do jeho smrti. Za právne služby vyfakturoval až po skončení uvedeného súdneho konania. Súdny spor sp. zn. 18Cb/187/2008 bol právoplatne skončený až v roku 2013 a zároveň pokračoval až do 3.9.2014. Až po tomto mohol fakturovať odmenu za právne služby. Pokiaľ sa žalobkyňa vyjadрила, že počas jej návštevy s dcérou sa mal vyjadriť, že jej nič nedlžia, uviedol to z dôvodu, že s PhDr. T. je vyporiadaný a nič viac a uviedol to v zmysle ich ústnej dohody o tom, že sa vyporiadali s pôžičkou a odmenou za jeho právne služby. Pokiaľ namietala, že písomne neinformoval PhDr. T. o postupe pri vybavovaní veci, dohodli sa, že bude ústne konzultovať pred každým pojednávaním a po ňom priebeh konania a ďalší postup. Ustanovenie § 6 ods. 1 advokátskeho poriadku platný v čase poskytovania jeho právnych služieb, neukladal písomnú formu informovania o priebehu konania a navyše s výnimkou jedného, maximálne dvoch pojednávaní PhDr. T. sa zúčastnil osobne na všetkých pojednávaniach. Nesúhlasí, že z jeho strany išlo o špekulatívne správanie a z vykonaného dokazovania, ako aj z obsahu poskytnutých dokladov nemožno vyvodiť takýto záver. Napokon výsluch dcéry žalobkyne ako svedkyne nepovažuje za potrebný, pretože otázku zastupovania PhDr. J. T. a odmeny za jeho právne služby, ako aj riešenia vrátenia pôžičky a ústnej dohody o jej použití ako odmeny za jeho právne služby a iné súvisiace veci, riešil výlučne a priamo s PhDr. T. a ona do tohto nebola nijako zapojená. Považuje za nedôvodné a nepochopiteľné vypočutie žalobkyne, pretože to mohol veľakrát urobiť pred súdom prvej inštancie a mohol veľakrát vypočuť žalobkyňu k veciam, ku ktorým to považoval za dôležité pred súdom prvej inštancie. Rovnako nevidí dôvod, prečo by jej výsluch mal byť vykonaný v Košiciach, čo by bolo v rozpore s ustanovením § 196 ods. 3 a § 197 ods. 1 CSP. Nie je pravdivé a správne tvrdenie, ako aj námietka, že vo veci rozhodol nezákonný sudca. Nový sudca vo veci rozhodoval z dôvodu, že pôvodný sudca nemohol po 16.10.2017 už vec prejednať, ani o nej rozhodnúť, a to pokiaľ je mu známe z informácií zo súdu, pre svoj zlý zdravotný stav. Nestotožňuje sa s názorom, že pre nesprávny procesný postup došlo k porušeniu spravodlivého procesu. Navrhuje napadnutý rozsudok v plnom rozsahu potvrdiť a zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

8. Krajský súd Žilina, ako odvolací súd podľa § 34 CSP, po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana, proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), preskúmal rozhodnutie v intenciách ust. § 379 a § 380 CSP a rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností ohľadne žaloby žalobkyne, ako aj vzájomnej žaloby, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a prejednávanej veci ako vecne správnu posúdil. Nakoľko odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť týchto dôvodov, v plnom rozsahu s ním stotožňuje a v podstatných bodoch naň odkazuje. Na zdôraznenie správnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie poukazuje iba na niektoré ďalšie skutočnosti (§ 387 ods. 2 CSP).

10. Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994. séria A, č. 303-A) vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, obdobne tiež Ústavný súd Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp.zn. I. ÚS 226/03). Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgidas v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). V danom prípade žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie, pokiaľ sa týka vzájomnej žaloby, poukazoval iba na to, že je viazaný názorom odvolacieho súdu, ktorý bol vyslovený v jeho uznesení zo dňa 11.05.2016, avšak tento nikde neuviedol, že nárok žalovaného je dôvodný a uviedol iba, že je potrebné rozhodnúť o oboch nárokoch naraz v jednom rozhodnutí. Odvolací súd poukazuje na odôvodnenie, a to konkrétne bod 25. napadnutého rozhodnutia, v ktorom skutočne súd prvej inštancie sa odvoláva na právny názor odvolacieho súdu, avšak z obsahu tohto bodu je možné ustáliť, že odvoláva sa na viazanosť právnym názorom, iba pokiaľ sa týka toho, že sa jedná o záväzkové vzťahy medzi tými istými subjektmi. V ďalšej časti odôvodnenia tohto bodu a bodu 26. sa zaoberá započítacím prejavom žalovaného, Zmluvou o poskytnutí právnych služieb medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovaným, obchodným sporom v ktorej na základe tejto zmluvy žalovaný poskytoval právne služby právnemu predchodcovi žalobkyne, ako aj výškou jednotlivých pohľadávok, či už žalobkyne alebo žalovaného. Preto odvolacia námietka žalovanej v tejto časti je neadkvátna.

11. Napokon žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jej námietkou v zmysle, že žalovaný si svoju pohľadávku neuplatnil v rámci dedičského konania po jej právnom predchodcovi - poručiteľovi PhDr. J. T.. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na bod 25. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia kde sa konštatuje, že bolo nesporne preukázané, že právnou nástupkyňou neb. PhDr. J. T. sa stala žalobkyňa, čím bola preukázaná jej pasívna vecná legitímácia vo vzťahu k vzájomnej žalobe. Preto nie je namieste tvrdiť, že sa prvoinštančný súd sa touto otázkou nezaoberal. Nie je možné uvedené vyvodiť z toho, že súd prvej inštancie nepoužil výslovne slovné spojenie "uplatniť pohľadávku v dedičskom konaní". V zmysle ustanovenia § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka dedič zodpovedá do výšky ceny nadobudnutého dedičstva za primerané náklady spojené s pohrebom poručiteľa a za poručiteľove dlhy, ktoré na neho prešli poručiteľovou smrťou. Občiansky zákonník vychádza pri úprave zodpovednosti dedičov zo zásady zodpovednosti v rozsahu ceny zdedeného majetku, nie zo zásady zodpovednosti výlučne zdedeným majetkom. Teda zodpovednosť dediča voči veriteľom za poručiteľove dlhy je obmedzená cenou nadobudnutého dedičstva. Neprihlásená pohľadávka veriteľa nezaniká a nezaniká ani dedičová povinnosť uhradiť ju, pokiaľ uhradením nárokov prihlásených veriteľov nevyčerpá celkom cenu nadobudnutého dedičstva. Z pripojeného Osvedčenia o dedičstve č.k. 18D 98/2013-76, Dnot 82/2013 zo dňa 6.9.2013 (č.l. 5) vyplýva, že medzi dedičmi bola uzatvorená dohoda o vyporiadaní dedičstva, podľa ktorej celé dedičstvo prevzala žalobkyňa a v zmysle tohto osvedčenia nadobudla dedičstvo v čistej hodnote 360.475 Eur. Žalobkyňa v konaní netvrdila, že z nadobudnutého dedičstva už hradila iným veriteľom a už celkom vyčerpala hodnotu nadobudnutého dedičstva, preto by mala jej povinnosť voči žalobcovi zaniknúť. Len z dôvodu, že súd prvej inštancie výslovne neuviedol skutočnosti ohľadne toho či bol žalovaný povinný si svoju pohľadávku prihlásiť do dedičstva alebo nie, by nebolo primerané zrušiť rozhodnutie súdu prvej inštancie. Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 SŽ 98-102/02 z 17. decembra 2002).

12. Ďalšou odvolacou námietkou žalobkyne bolo, že súd prvej inštancie nevykonal ňou navrhované dôkazy, a to výsluchom svedkyne Dr. M. H. T. a znalecké dokazovanie znalcom grafológom, ako aj výsluchom žalobkyne.

13. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na sporovej strane, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých sporovou stranou v opačnom procesnom postavení, než je strana, ktorá nespĺnila alebo nedostatočne splnila svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti však neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena, ktorým sa rozumie v spojitosti s dôkaznou povinnosťou zodpovednosť sporovej strany za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne výnimočne aj iné než navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tej sporovej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

14. Vzhľadom na túto odvoláciu námietku žalobkyne, odvolací súd si vypočul nahrávku z pojednávania 16.10.2017, kedy právny zástupca žalobkyne sa mal vyjadriť (v čase 04:15 min.), že netrvá na výsluchu svedkyne dcéry žalobkyne a zároveň ponecháva na zváženie súdu, či znalecké dokazovanie bude vykonané, nakoľko má za to, že v spise je dostatok dôkazov, z ktorých vyplýva, že vzájomný návrh odporcu je nedôvodný. Napokon i v záverečnej reči právny zástupca namieta, že zmluva o poskytnutí právnych služieb medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobkyne je fiktívna, pričom opätovne na dotaz zákonného sudcu či trvá na vykonaní dokazovanie znalcom (v čase 19:57 min.) sa vyjadril, že vykonanie znaleckého posudku grafológom necháva na zváženie súdu a od výsluchu svedkyne - dcéry žalobkyne upúšťa. Na opätovnú otázku sudcu, či trvá na vykonanom dokazovaní zdôraznil, že to ponecháva na zváženie súdu a že ak by aj bolo preukázané, že zmluvu podpísal Dr. T., je v spise dostatok dôkazov na to, že uplatňovaný nárok žalobcu je nedôvodný. Vychádzajúc z uvedeného nie je možné ustáliť, že súd prvej inštancie porušil právo na spravodlivý proces žalobkyne, keď nevykonal ňou navrhnuté dôkazy. Tieto dôkazy žalobkyňa súdu jednoznačne nepredložila, dokonca na výsluchu svojej dcéry ako svedkyne netrvala. Odvolací súd zdôrazňuje, že práve súd prvej inštancie bol v tejto časti bdely, keď opätovne dotazoval právneho zástupcu žalobkyne, aby sa jednoznačne vyjadril či trvá na vykonaní dokazovania znalcom z odboru grafológie a tento opätovne sa vyjadril, že uvedené necháva iba na zváženie súdu. Takýto návrh nemožno považovať za jednoznačný návrh na vykonanie dokazovania. Vzhľadom na uvedené, žalobkyňa neuniesla ani dôkazné bremeno na svoje tvrdenia, že predmetnú zmluvu o poskytnutí právnych služieb nemal podpísať jej právny predchodca.

15. K návrhu na výsluch žalobkyne odvolací súd má za to, že žalobkyňa bola v konaní vypočutá na prvom pojednávaní a napokon aj potom, ako po zrušení pôvodného rozsudku odvolacím súdom došlo k spojeniu vecí sp.zn. 9C/148/2014 a 17Cb/229/2015, a to na pojednávaní konanom dňa 16.12.2016 (č.l. 221). Následne písomným podaním doručeným súdu dňa 11.1.2017 navrhovali vypočuť žalobkyňu ku skutočnosti, že manžel mal za právne služby žalovanému platiť v naturáliách. Napriek tomuto návrhu sa žalobkyňa pojednávania dňa 16.10.2017 nezúčastnila, jej neprítomnosť ospravedlnil právny zástupca s tým, že už bola vypočutá (č.l. 310). Z týchto dôvodov ani táto odvolacia námietka neobstoí.

16. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že žalovaný fakturoval za svoje právne služby viac ako po siedmich rokoch, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, jednak v bodoch 12., 13., 14., 25. a 26., v ktorom je zrejmé, že pri vzájomnej žalobe súd prvej inštancie vychádzal zo Zmluvy o poskytovaní právnych služieb uzavretej medzi právnym predchodcom žalobkyne PhDr. J. T. a žalovaným dňa 04.03.2008, keď v článku IV. ods. 3 tejto zmluvy sa konštatuje, že v prípade uplatňovania nárokov a ochrany práv klienta voči P. W. v súdnom konaní alebo aj mimo neho a pri súvisiacich veciach, klient zaplatí dohodnutú odmenu na základe faktúry vystavenej advokátom po skončení súdneho konania alebo po mimosúdnom vysporiadaní vzájomných nárokov s P. W.. Advokát môže so súhlasom klienta požadovať úhradu poskytnutých právnych služieb v týchto veciach a fakturovať ich aj po častiach, a to po poskytnutí určitej časti právnych služieb. Žalovaný v priebehu celého konania tvrdil, že právny

predchodca žalobkyne mu nedal súhlas, aby mohol účtovať odmenu za poskytnuté právne služby vo vzťahu k P. W. skôr, ako po skončení pojednávania. Z pripojených spisov v obchodných sporoch, kde žalovaný zastupoval právneho predchodcu žalobcu, vyplýva, že právoplatne boli tieto veci skončené až vo februári 2014. K námietke, že advokát je povinný klienta pred každým úkonom informovať o výške odmeny za tento úkon, je nutné poukázať rovnako na predmetnú Zmluvu o poskytnutí právnych služieb, kde v článku IV odsek 1 písm. a) bola prerokovaná výška odmeny podľa tarifnej odmeny v zmysle § 9 až § 13 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., pričom žalovaný počas celého konania na znenie danej zmluvy poukazoval.

17. Odvolací súd je toho názoru, že žalovaný i náležite odôvodnil z akého dôvodu v odpore proti platobnému rozkazu nepoukazoval na Zmluvu o poskytovaní právnych služieb, ktorú uzatvoril s právnym predchodcom žalobkyne, keď mal za to, že s právnym predchodcom žalobkyne na základe ústnej dohody si vzájomne započítali pohľadávky z pôžičky a z poskytovania právnych služieb. Na základe toho ho ani právny predchodca žalobkyne nevyzýval na vrátenie pôžičky (žalobkyňa to v konaní ani nepreukazovala). Až potom, ako žalobkyňa túto dohodu odmietla, na svoju obranu predložil riadne spísanú Zmluvu o poskytovaní právnych služieb, z ktorej súd prvej inštancie vychádzal pri posudzovaní nároku žalovaného zo vzájomnej žaloby.

18. Odvolacia námietka, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca, je nedôvodná. Z Dodatku č.1 k Rozvrhu práce na rok 2018 bod 5/ vyplýva, že z dôvodu predpokladanej dlhodobej práceneschopnosti sudcu JUDr. Miroslava Dobríka sa všetky jeho nevybavené veci prerozdeľujú náhodným výberom prostredníctvom aplikácie medzi sudcov súdneho oddelenia C, Csr, Cdsp, Pc, Cd, Ccud v tam uvedenom konkrétnom pomere (č.l. 320-322) a prejednávacia vec bola náhodným výberom (č.l. 323) pridelená na rozhodovanie Mgr. Martinovi Bauerovi.

19. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, a preto ho v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil, ako aj závislý výrok o trovách konania, keď súd prvej inštancie náležite vychádzal z pomeru úspechu a neúspechu sporových strán v konaní.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech, preto mu boli priznané trovy odvolacieho konania proti žalobkyne v plnom rozsahu. O výške týchto trov bude rozhodnuté samostatným uznesením v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP.

21. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
 - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
 - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
 - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
 - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
 - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
- (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)